

EFE

La relliscada mes perillosa

L'afer de la caça de l'elefant per part del rei espanyol deixa la corona més feble que mai.

Un rei mai no sol rectificar ni, encara menys, demanar disculpes. Però Joan Carles de Borbó ho féu la setmana passada: “Em sap molt greu. M’he equivocat. No tornarà passar.” Unes excuses que demostren fins a quin punt per a Joan

Carles la relliscada de l'elefant no significà únicament trencar-se el ballador –amb la consegüent convalescència llarga i dura per un home de la seva edat, 74 anys–, sinó que implicà, sobretot, posar la monarquia en una situació límit.

Nefastes pífies. Els darrers mesos EL TEMPS ha anat informant sobre relliscades d’allò més incomprensibles per part de la casa reial espanyola. Com les no gaire dissimulades pressions a la judicatura de Palma per a obtenir tracte de favor en l’entrada d’Urdangarin als jutjats; o bé quan es va anunciar, l’octubre del 2011, que a partir d’aleshores canviava el “protocol” sobre la manera d’informar –i fotografiar també– sobre el rei, els seus fills i més membres de la família. Clarament, era un intent de censura. L’ordre tenia origen en el fet que el rei s’havia molestat molt una setmana abans –després de ser operat d’un genoll– pels comentaris que es feien als mitjans sobre la seva salut. Al final algú de l’entorn degué fer veure l’animalada que es volia perpetrar. Tot d’una el cap de relacions amb els mitjans de la casa reial anuncià que no es tocaria res.

Són mostres d’un nerviosisme incipient i que ha crescut molt. La raó era i és la preocupació del rei i de l’hereu, Felip, per la corona, de resultes de la implicació d’Urdangarin en un cas de corrupció en què s’ha trobat involucrat a partir de la investigació sobre Jaume Matas. A principi d’octubre, el qui havia estat soci del gendre del rei espanyol, Diego Torres, era citat a declarar com a encausat –vegeu EL TEMPS 1.409– i totes les alarmes es varen encendre a la Zarzuela. L’escàndol començà el 2006 i com més anava més volada, judicial i mediàtica, agafava. Per primera vegada, començava a caure el mur de silenci que sempre ha protegit el Borbó i la seva família –sobre això, vegeu EL TEMPS 1.439–, amb conseqüències potencialment molt dolentes per al futur de la corona espanyola. D’aquí ve que tant el PP com el PSOE, com també la premsa més arrelada al sistema cortesà, començassin una verdadera campanya per a “salvar la corona”, tal com titulava EL TEMPS aquella setmana.

En aquesta estratègia, s’hi enquadra el discurs del rei espanyol del 24 de desembre –“tots som iguals davant la llei”–, el penjar a internet els suposats ingressos del rei i la resta de família directa, l’aplaudiment dels diputats del PP i del PSOE rebent el monarca al Congrés dels Diputats...

Una família ben estranya

L'afer de l'elefant i, també, l'accident del fill de Marichalar i d'Elena de Borbó han deixat en evidència quina mena de *família* és la del rei d'Espanya. De fet, una *família* només ho és per a la foto i el protocol que els obliga. Això a banda, de família res de res. EL TEMPS ja n'havia informat qualche vegada. Per exemple, ja diguérem que a l'aeroport de Son Sant Joan era cosa sabuda que quan hi aterrava la família per a estiuajar, després de la fotografia habitual era normal de veure embarcar de bell nou la reina Sofia cap a Londres, on, de fet, viu de fa molts anys. Però, ultra aquests detalls –publicats però tanmateix no reconeguts per la immensa majoria dels ciutadans–, el gruix de la societat continuava abeurant-se de la propagandística *encantada* família.

Tanmateix, aquest episodi d'ara ha romput en mil bocins el miratge creat per la propaganda. Diumenge dia 16 d'abril, Joan Carles de Borbó, cap de l'estat espanyol, acompanyat de sa esposa, sa filla gran i l'hereu, a més d'una famosa ex-presentadora de televisió –amb les dues filles que comparteix amb el príncep Felip– posaven per als fotògrafs davant la Seu de Palma. Havien aterrat a l'illa, com era tradició, per a assistir a la missa de Pasqua. No hi eren ni Urdangarin ni l'altra filla del rei. Aquella foto es feia escassos minuts abans de les dotze del migdia. Acabat l'acte religiós, va ser com si una corneta imaginària tocàs el “rompeu files”. Campi qui pugui. El rei se n'anava escopetejat cap a l'aeroport, agafava un avió militar –el que sol usar– i a les 13.18 hores –segons publicà el *Diario de Mallorca*– s'enlairava fins a la base militar de Torrejón, a Madrid, des d'on partia immediatament cap a Bostwana.

EL TEMPS

Al mateix temps, la resta de la suposada família partia des de Palma cada part pel seu vent. L'endemà se sabia l'accident d'un dels néts. S'havia ferit un peu amb una arma d'ús prohibit a la seva edat. La reina s'interessà per l'estat de la criatura i, en sortir de veure'l, tota somrient, digué als periodistes que “són coses de nins, ja se sap”. Poc després agafava un vol –volen més que no caminen– per a anar-se'n a Grècia. Mentrestant, la presentadora de televisió i el seu marit se suposava que eren a Madrid. La germana casada amb l'ex-jugador del Barça d'handbol romanica a la capital dels Estats Units.

Passen els dies i comencen a aparèixer rumors pels mitjans digitals sobre el rei, que no venia a interessar-se per la salut del nét. El divendres els rumors s'intensifiquen a la xarxa: per a uns estava greument malalt, per a uns altres era de ronda per algun país llunyà... Aquests últims l'encertaren. Dissabte a la matinada es destapà el pastís. I quedà en evidència que el Borbó vell s'estima més caçar elefants que no visitar el seu nét.

Encara no s'havien acabat les sorpreses. La reina va fer saber que no pensava retornar a Madrid per a visitar al seu marit oficial fins el dia que ho tenia previst, el dilluns següent. Deixava ben clar, doncs, el disgust que li originava l'enèsima humiliació –ara ja del tot pública– que li infligeix el seu home amb les successives amants, pel cas la famosa Corinna. Tampoc no aparegueren –i és molt significatiu– per l'hospital ni Urdangarin ni Cristina, tot dos exiliats a Washington.

Tot plegat, com es veu, una família d'allò més estranya.

Durant uns mesos va parèixer que funcionava. Només ho va semblar.

La relliscada. Per moltes excuses que formalment demani el rei, el fet cert és que l'afer de la cacera d'elefants ha estat un compendi de les increïbles equivocacions que pot cometre un rei. Totes alhora. Per una banda, deixà en evidència que la família a la pràctica no existeix –vegeu desglossats–, que es passa un temps indefinit –però, sigui com sigui, molt– en viatges privats –just abans de Pasqua arribà de Kuwait i el mateix diumenge

se'n tornà cap a Bostwana–, que no té la més mínima sensibilitat ecològica –matar animals com un elefant no és precisament exemplar: en pocs dies es recolliren 90.000 signatures perquè li fos retirat el càrrec de president d'honor de l'organització de defensa de la natura WWF-Adena– i, sobretot, que entre els discursos que fa i els seus actes hi ha un abisme. I aquí és per on possiblement la relliscada serà impossible de reparar.

Perquè cal recordar que el 16 de març deia que “la desocupació juvenil em treu la son”. Deixem a banda el fet

que al mateix acte quedàs adormit. La cosa important és que un cap d'estat al qual escriuen aquest frase, en un país que té vora cinc milions de ciutadans sense feina, no pot anar-se'n, al cap de tres setmanes, a fer safaris que costen de 35.000 euros per setmana en amunt.

També resulta increïble –i és la mostra exacta de la sensibilitat política del monarca– que durant la setmana que el govern espanyol va restar més sotmès a l'especulació dels mercats financers (cosa que el menà a anunciar 10.000 milions d'euros en

La misteriosa Corinna

EL TEMPS

A l'esquerra, Corinna zu Sayn-Wittgenstein

Es fa dir Corinna zu Sayn-Wittgenstein. Que és un nom d'aquells que fa quedar una mica parat a qualsevol que la hi presentin. Perquè sonor, no es pot negar que ho és. I queda d'allò més bé. Almanco és molt més adequat per a moure's entre els *royals* –i més selecció social i econòmica internacional– que no pas, simplement, Corinna Larsen, que és el seu nom de naixença. Li agrada més el llarg. I, com si no en tinguéssiu prou, el fa precedir del títol de princesa. Naturalment, de princesa no en té res. Aquest és un dels títols de l'aristocràcia germànica i no té el mateix sentit que a ca nostra. I, com molts altres, els adquireixen persones que volen “tenir bones perspectives d'ascens a les capes socials més altes”, segons l'empresa VSG-Consulting (<http://www.prestigious-titles.com/>), especialitzada en aquesta classe d'adquisicions. Això sí, “naturalment, els títols no es tramiten a qualsevol que únicament té disponibilitat econòmica”, sinó que l'empresa només “recomana persones que puguin representar el càrrec com correspon”.

Corinna s'ha casat dues vegades. La primera amb un tal Philip Atkins, del qual té una filla. El 2000 va contreure matrimoni amb qui es deia príncep Casimir zu Sayn-Wittgenstein Berleburg –al Google el personatge no existeix, totes les entrades es refereixen a Corinna, però hom sap que

té deu anys menys que ella–, del qual es va separar el 2005, i amb qui té una altra filla.

Nascuda a Suècia, vivia a Alemanya ja abans de casar-se amb el seu segon espòs. Entre tots dos matrimonis va tenir, en terres germàniques, una sonada relació amb un dels membres de la nissaga Flik, que és la que té la propietat de bona part del grup Mercedes.

Pel que es dedueix de tot allò que internet ens explica de Corinna –i amb la reserva habitual que aquesta font d'informació mereix i que aconsella de no fer cas d'alguns dels aspectes més escabrosos relacionats amb la falsa princesa–, es tracta d'una dona que ha tingut clara i ferma la voluntat d'ascens social, fins al cim més alt. El seu fort han estat les relacions públiques. Especialment en l'àmbit de l'organització d'esdeveniments socials de naturalesa

d'allò més selecta. Com ara les caceres. De caça major, naturalment. L'últim refugi exclusiu per als més selectes. Els *royals* i la *jet set* internacional vertadera. Aquells que no volen aparèixer als mitjans divertint-se. Que es reuneixen en remotes caceres africanes, americanes, o asiàtiques, on, a més de matar pobres animals –tigres, lleons, elefants...– es dediquen a fer festes que a la resta dels mortals només ens és permès d'imaginar en la nostra més febril fantasia.

El rei espanyol i la sueca es conegueren cap al 2005 o 2006 –hi ha divergències en les fonts– i tot d'una pareix que va néixer entre ambdós l'amor més –deixem-ho així– sincer. Ella aleshores tenia 39 o 40 anys. Ell 67 o 68. Ara, 46 i 74. 28 anys de diferència. Què és l'edat, per a l'amor? Res. Sobretot quan hi ha virolla o, com és el cas, es tracta d'un *royal* vertader i no un mer títol germànic comprat a rebaixes.

Sobre aquesta història d'amor, l'ex-director de l'*ABC* –el diari monàrquic espanyol– José Antonio Zarzalejos, escrivia a *Elconfidencial.com* que després de constatar el “notori fracàs del seu matrimoni amb dona Sofia, de la qual viu pràcticament separat”, ara ja és sabuda “la seva estreta i íntima amistat amb Corinna zu Sayn-Wittgenstein”, una relació que “ha deixat de constituir un rumor per a esdevenir una certesa”.

retallades addicionals), i que acabà amb l'anunci de la possible nacionalització d'YPF-Repsol per part del govern argentí –com s'acomplí finalment–, el rei d'Espanya es tiri a l'esquena totes aquestes turbulències i es dediqui a gaudir de la sabana africana amb la seva amant.

Va ser tan forta, la relliscada, que en aquesta ocasió, i per primera vegada en la història, la paciència de molta gent vessà. Els mitjans de comunicació s'han mostrat crítics com mai i la xarxa bullia amb comentaris no gens agradables per al rei. I més important encara ha estat la reacció política.

Per primera vegada d'ençà de la instauració democràtica, des dels partits polítics del sistema, PP i PSOE, han sorgit crítiques implícites (en el cas conservador) i explícites (en el cas socialista) envers el seu rei.

No és exagerat de dir que bona part del rèdit polític que tenia la corona

A dalt, l'hereu de la corona espanyola, Felip de Borbó (fill de Joan Carles I), amb la seva dona i la mainada. A baix, el gendre del rei espanyol, Iñaki Urdangarin, a mans de la justícia espanyola.

ha quedat, si més no, seriosament tocat. És molt significatiu que, després de les excuses reials, el diputat del PSIB-PSOE al Congrés espanyol –cap de llista a les eleccions del novembre passat– Pablo Martín, escrivís al Twitter: “Vol dir que no ho tornarà fer o que no tornarem assabentar-nos-en?”

El futur immediat. Ho té malparat, la corona. I encara ho té més malparat el Borbó actualment coronat. I no pas per les xafarderies sobre la famosa Corinna –vegeu desglossat–: si ja l’ha presentada als fills o no, o si ell caça llebres o elefants... I ni tan sols per la seva evident manca de sensibilitat social. Ho té pelut sobretot pel cantó judicial, és a dir, Urdangarin.

Com és sabut, des de la setmana passada, l’ex-soci del gendre, Diego Torres, ha donat a José Castro –el jutge que instrueix el cas– uns correus electrònics que esquitxen clarament la filla del rei, Cristina, i fins i tot el monarca. En el cas de Joan Carles no hi ha res a pelar, com és prou sabut, a causa del blindatge constitucional. Però la situació de Cristina és diferent: no té blindatge i, doncs, podria ser encausada, per molt que a la declaració davant del jutge Castro, el 25 de febrer passat, Urdangarin la volgués exculpar de tot.

Molts advocats palmesans donen per fet que la declaració judicial de Torres, el 22 de maig, serà essencial per a saber com actuarà el jutge Castro amb relació a Cristina. No pareix que abans hi hagi d’haver imputació. El jutge esperarà fins a aquella declaració de Torres per a valorar el pes que puguin tenir els correus electrònics referits.

Si fos el cas que Castro imputés Cristina de Borbó, la situació de la monarquia espanyola –o si més no de la corona de Joan Carles– es trobaria en un destret ben galdós. Perquè aleshores adquiririen versemblança uns documents –els correus electrònics– que també impliquen el rei espanyol. I això seria ploure sobre banyat, després del descrèdit que s’ha forjat el monarca amb la relliscada d’elefant.

Miquel Payeras